

A régi nagy filozófus mozsárágyú elsütésével a liberálbolsi hadvezetés győzelmet, de legalább döntetlent hirdelve akarta befejezni a csúfosan elvesztett médiaháborút. Ezért a szokásoknak megfelelően a Népszabadság meghirdette Kis János új, természetesen és magától értetődően korszakalkotó írását, amely lezárja a háborút, megszabja a békefeltételeket, kijelöli a magyarság útját a ravatalozótól a sírgödörig, és lefekteti az esetleg élve maradtak elleni további harc stratégiáját. A vezérkari tervből nem valósult meg semmi. Kis Jánosból az idő és a viszontagságok miatt nem maradt meg más, legfeljebb csak egy újságoldalnyi manír. Hatalom és a hatalom reménye nélkül a gondosan felépített gondolkodóból, az emberi jogok felkentjéből csak egy üres farizeus sivár lelke, vagy léleknélkülisége tárult az olvasó elé.

Annyit azonban el kell ismerni, hogy lehetetlen feladatra vállalkozott. Rávenni egy kétharmados többséget és egy kormányt, hogy adja fel azt a háborút, amelyet megnyert, képzett talmudistának is sok, és Kis János még jesivába sem járt, csak a Rákosi Mátyás gimnáziumba, amelyben orosz volt a tanítás nyelve és csak marxizmust-leninizmust tanultak. Jogi és közjogi érvekkel alátámasztani, sőt kikövetelni egy alkotmányos keretek között megválasztott kétharmados többségű erőttől, hogy ne valósítsa meg a saját programját, valamint, hogy ne a számára alkalmasnak, megbízhatónak ítélt személyeket állítsa fontos posztokra, illetve, hogy széttöltött és a nemzettel bizonyítottan ellenséges ellenzéki elemeket is bízson meg, vagy vegyen be a buliba, hogy árulkodhassanak, kétségkívül nem filozófusnak való feladat.

A Népszabadság azonban úgy gondolta, hogy a múltbeli tekintély súlyával Kis megbirkózik vele. Nem ez történt, hanem éppen az ellenkezője: a mai szöveg kongása kiürítette a régi érveléseket, szinte az egész életművet. Kis János a mozsárágyú, a független te-kintély, a filozófus, a demokratikus ellenzék vezére, a szamizdat hercege, a taxisblokád Böhm Vilmosa, meztelen alkirály. A szerkesztőség ugyanis elkövette azt a hibát, hogy a hétfői lapba beharangozott írást már szombaton feltette a NOL-ra, az internetes kiadásba és a kommentelők, a híres-nevezetes Facebook-nemzedék puskásai nekiestek. Kevés jó szavuk volt Kishez. Ők hánytorgatták fel a múltját, már amire egyik-másik emlékezett. Hallgasson, elég volt

belőle, semmit sem teljesített, csak ártott, nem igaz, amit mond.

Ez a reakció pedig egy, éppen a kormány és különösen Orbán Viktor sajtószabadságot megszüntető bűnös tevékenységét felhánytorgató írásra nem hogy kínos, hanem megsemmisítő csapás. Kis eddig mindegyik hasonló perben a Tekintélyes Közvádoló szerepében lett felléptetve, a Nagy Higgadtként és most a saját nevelésű publikum elérte, hogy az ügyészt vezessék ki a teremből. Orbán átlépte Rubicont, állítja Kis. Ezt ma arra az emberre, főként vezetőre mondják, aki átlépett egy határt, amit nem lett volna szabad átlépnie. Kis János úgy gondolja, hogy politikailag nem korrekt átlépni a Rubicont, amennyiben a kis folyó átugratása a nemzeti szellem térnyerését jelenti a köz-szolgálati médiumokban, méghozzá, ha ez Kis János-emberek és a Rákosi Mátyás gimnáziumban végzett felmenőkkel rendelkező zsidó vezetők nélkül történik. Jó, ha tudjuk, hogy eredetileg Julius Caesar ugratta át lován a kis mellékfolyót, a Római

Birodalom számára meghódí-

tott Galliából hazajövet. Pompeiusnak, hatalmára törő ellenségének jelentették ezt Rómában. De hiába, mert Julius Caesar a kitört polgárháborút is megnyerte, Imperátor lett, mígnem néhány év múlva Brutus és társai orvul megölték. Lehet, hogy véletlenül futott Kis tolla hegyére ez az ókori kép. Julius Caesar alakja ma már keveseknek dereng fel, s az egyeduralkodó életének véres végkifejlete sem él már, de tudat alatt, a közösség emlékeiben még hatóanyag mindez. Ha Orbán Imperátor, márpedig Kisék ezt mondják, akkor számoljon a brutusi véggel. Különösen, hogy Kis János hozzáteszi: Orbánnak nincs visszaútja. Nekik, demokratáknak tehát csak egyetlen lehetőségük van: hosszú harcban felőrlöni. A brutusi döfésről nem beszél, de talán az jár a fejében. Ez az új program. Kis meg is hirdeti és lelket is akar mindjárt önteni a jogállami seregbe.

Már gyülekezést észlel, a demokraták és a jogállamiságot mindennél fontosabbnak tartók reményre jogosító mozdulásait látja. Ébredszik a rozzant liberálbal, lesz itt még olyan jogállam, hogy minden keresztény magyar arról kódul. S erre mondták a kommentelők, a facebookosok, ha nem is ilyen finoman: köszönjük, ezt nem kérjük.

A photograph showing a group of people in formal attire dancing in a grand ballroom. In the foreground, a man in a dark suit and a woman in a black dress are dancing. Other couples are visible in the background, and the room features ornate architecture and a large chandelier.

A másik célkitűzés a beszivárgás és helyfoglalás, illetve helymegtartás a politikai, gazdasági és

kulturális életben. A filozófusok leleplezéséből és a médiatörvényből azért képezték antiszemitizmust, hogy a kormány és az illetékesek rémüljenek halálra, és kiegyenlítőként tartsanak meg, vagy vegyenek be közülük valókat a kormányba és az intézmények vezetésébe. A bankadó kirovásakor ezt még nem tudták elhíresztelni, hiszen az a bankok zsidó voltára utalt volna. Ezt nem tehették meg. A médiatörvénnyel is óvatosan kellett bánniuk, mert a médiumok egyes sztárjai nem szívesen járultak volna hozzá arcuknak, eredetüknek, sztárrá válásuk okának feltárásához. De Konrád György mégis elsősorban a médiaügy miatt jelentette be, hogy esetleg kivándorol. A filozófusok lelepleződése azonban robbantó erővel szolgált. A filozófusok régi marxisták, lukácsisták és bevallottan és műveikben is közzétetten zsidók voltak, mégpedig vad, önző, Kis Jánost is meghaladóan magyarellen zsidók. Nem lehetett az antiszemita üldözés kártyáját nem elővenni. Csak hogy most erre is ráfizettek. Mert amit a néző egy őt folyton nevetőizmai környékét és az erogén zónáit bizárgáló sztárnak elnéz, azt egy filozófusnak, aki egy paphoz vagy költőhöz közel álló képlet a szemében, nem nézi el. A filozófusok csalnak, lopnak, bűnszövetségben osztanak szét százmilliókat. Politikai szolgálataikért tartják őket? Nos, itt már tényleg csak az antiszemitizmus-kártya kijátszása segíthet – vélték. Talán tévesen. Itthon ugyanis már semmit sem ér, s éppen a sok nyomorhír és katasztrófa miatt, külföldön azonban, Nyugaton és a holokausztmítoszba beletaposott Németországban, a nagyon elzsidósodott francia politikai és kulturális életben még lehet és van is hatása.

Már nem is annyira a médiatörvényre, mert az lefutott meccs, hanem a beszivárgásra. Azt még elérhetik, hogy a kormány, bizonyítandó elfogulatlanságát – valójában nem is létező antiszemitizmusát, létező liberalizmusát – kinyit egy-két ajtót és azon beenged egy-két nem odavaló embert. Nem is feltétlenül zsidót, hanem olyat, akiben Kis és Konrád és Heller Ágnes megbízik.

A történelem azonban sajnos azt bizonyítja, hogy ez veszélyes dolog. Mert így idővel belső hatalomátvitelre kerülhet sor. Miközben a politikai vezetés csak azzal van elfoglalva, hogy megtartsa választásokon szerzett többségét és elégedetten látja is, hogy vele szemben esélyes párt nincs, sőt, ami van, az is sorvad, nevetségessé válik, benne, a szervezetében észrevétlenül felnő, összesűrűsödik a filozófusközeg. Ugyanis már nem az a program, még középtávon sem, hogy választások útján majd egy igazi Gyurcsánnyal vagy egy bölcs Mesterházyval visszakerül a kormányra a vesztes fél, hanem az, hogy beszivárgással, benti elszaporodással szerzi vissza a hatalmat vagy annak egy részét. Ha lehet, természetesen mindet.

A két támadás összevonható. A természeti katasztrófák, a bűnözés túlhangsúlyozásával a magyar tehetetlenséget, alkalmatlanságot, korszerűtlenséget felébreszteni, a beszivárgással pedig bent bomlasztani, fékezni, megteremteni a belső bizalmatlanság légkörét és végül felköltözni Moszkvába, mint ahogy Bergyicsev tette a húszas években, ismét csak

Írta: Csurka István

2011. január 30. vasárnap, 08:21 - Módosítás: 2011. február 20. vasárnap, 15:43

Szoltsenyicin szerint. Bergycsev volt a szinte százszázalékosan ukrainai város, amelynek lakói funkcionáriusként szépen elfoglalták Moszkva legjobb lakásait és külön kioszkból kapták az élelmet, ahol nem kellett sorba állni. No, volt is népi antiszemitizmus a városban, meg van is...

A beszivárgást nem tiltással és főleg nem antiszemita acsarkodással kell megakadályozni. A filozófusok most alig várják, hogy antiszemitasértegetésekben részesüljenek. Valakit azért sértegetni, mert annak született, ami, képtelenség, piszkos dolog. Valakit tettei, esetleg bűntettei miatt néven nevezni, eredetét, szövetségi rendszerét meghatározni, nem antiszemitizmus. Hiszen a filozófustúlcsúly a médiában és a kulturális vezetésben, az üzletben és a bankban éppen azon alapult, hogy a kiválasztás hatalmával rendelkező már bennlévők részben származási alapon válogattak és mindig a magukfajta választották ki. Évtizedek során ez most oda vezetett Európában, ahol most tartunk. Ennek ellensúlyozására azonban elsősorban nevelni kell, értelmes, nemzeti-népi szellemű kádereket kell képezni s ezeket egyenlő elbírálással kell versenyeztetni. Győzzön a tehetség, a nagyobb tudás, a rátermettség.

Senki sem született etnikailag predestinálva színigazgatónak. De egy-két elbocsátott színházi figura nyugodtan kiabálhat még antiszemitizmust is, nem jelent tételt a nemzeti számlán, de a fiatal értelmiség és a fiatal képzett munkaerő anyagiak miatti elvándorlását nem engedheti meg ma magának ez a nemzet. Mindent megelőzve olyan viszonyokat kell teremteni, hogy a képzett és tudós értelmiség itthon találja meg a méltó megélhetését, munkáját és a családalapítási lehetőségét. Egész Európa őslakossága előregedőben van. Ha mi most, magunktól elvonva, még értelmiségi és tudós segítséget adunk a piacainkat elfoglaló nemzeteknek és magunkat megfosztjuk tőlük, akkor előbb veszünk ki, mint gondolnánk. A kormánynak és az egész magyar társadalomnak észre kell vennie, hogy a fiatal magyar keresztény értelmiség megkötésében, képzésében és élettérhez juttatásában óriási erő van. Ez most mindennél fontosabb.

Ez az igazi elszámoltatás.